

ಶ್ರೀವಿಶ್ವಪ್ರಿಯತೀರ್ಥಗುರುಭ್ಯೋನಮಃ
ಶ್ರೀವಾದಿರಾಜಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ
ಶ್ರೀಹನುಮದ್ಭೀಮಮಧ್ವಾಂತರ್ಗತನರಹರಾಮಕೃಷ್ಣವೇದವ್ಯಾಸಾಯ
ನಮಃ

ಭಾವಿಸಮೀರಶ್ರೀಮದ್ವಾದಿರಾಜಗುರುಸಾರ್ವಭೌಮರ ಉತ್ಕೃಷ್ಟಪ್ರತಿಮಾಸ್ಥಾನೀಯರಾದ
ಶ್ರೀವೃಂದಾವನಾಚಾರ್ಯರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಅವರ ಅಂತರ್ಗತ ಶ್ರೀವಾದಿರಾಜಗುರ್ವಂತರ್ಗತ
ಶ್ರೀಅಶ್ವಿನೀಹಯಗ್ರೀವಾತ್ಮಕವೇದವ್ಯಾಸರಪೂಜೆಗಾಗಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.
ಗುರುಗಳ ಸ್ತೋತ್ರಗಳನ್ನು ವೈದಿಕವೇಷದಲ್ಲಿಯೇ ಪಠಿಸಬೇಕು.

ಶ್ರೀವಿಶ್ವಪ್ರಿಯತೀರ್ಥವಿಲಾಸಃ
(ಶ್ರೀಮದ್ವೇದಗರ್ಭಸೇತುಮಾಧವಸೂರಿವಿರಚಿತ)
ಶ್ರೀಮದ್ವಾದಿರಾಜಗುರ್ವಂತರ್ಗತ ಶ್ರೀಮದ್ಹನುಮದ್ಭೀಮಮಧ್ವಾಂತರ್ಗತಶ್ರೀಅಶ್ವಿನೀಹಯಗ್ರೀವಾಯನಮಃ
||ಪ್ರಥಮ ವಿಲಾಸಃ||

ಹರಿಃ ಓಂ ||

ವಂದೇಽಹಂ ಗತಸಂದೋಹಂ ಚಿದೇಹಂ ಶ್ರೀಶಾಮನ್ವಹಮ್ ।

ಗೋದೋಹಂ ವೇದಸಂದೋಹಂ ಕಂ(ವಂ) ದೇಹಂ ಕೈಟಭಾಪಹಮ್ ॥೧॥

ಬಲವಂತಂ ಹರೇರ್ದೂತಂ ಮತಿಮಂತಂ ಸುಮಾರುತಮ್ ।

ಹನುಮಂತಂ ಕೌರವಾಂತಂ ನಂದತೀರ್ಥಂ ಭಜೇ ಯತಿಮ್ ॥೨॥

ಸೇವೇ ದೇವೇಷು ಭಾವೀರಂ ವಾದಿರಾಜಕವೀಶ್ವರಮ್ ।

ವೇದವೇದ್ಯಂ ತತ್ಕುಮಾರಂ ವಿಶ್ವಪ್ರಿಯಮನಂತರಮ್ ॥೩॥

ವಿಚರಂತಿ ಮತಿಂ ಶ್ರದ್ಧಾವಿಷಯೇಷು ವಿಚಿತ್ರಧಾ ।

ಉದ್ಧಿಧಿರ್ಘುರ್ಗುರುಕೃಪಾಮಾಪಾಧ್ಯಾಭಿದಧೇ ಹರೇಃ ॥೪॥

विश्वप्रियगुरोर्लीलां शृणु वक्ष्ये मितं मते ।
कोहि लोकगुरोरेतां वक्तुमर्हति सर्वशः ॥५॥
आसीद्द्विजवरः कश्चित्तौलवेषु सुवंशजः ।
तस्य गेहे गुरुरसाऽवजनि सुविभासयन् ॥६॥
अथ पित्रोपनीतोऽधिजगौ वेदान् द्विजोत्तमात् ।
शुद्धकाव्यं ततः श्रुत्वा विनोदेन सुधीरभूत् ॥७॥
विरागिणं वटुं दृष्ट्वा विश्वेशयतिरग्रधीः ।
हंसाश्रमं दधावस्मै कृष्णपूजानुवृत्तये ॥८॥
चक्रे गुरुर्नाम चास्य स्वगुरोरनुशासनात् ।
विश्वप्रियेति चान्वर्थं विश्वस्यायं प्रियो यतः ॥९॥
विश्वाधीश्वरसज्जात विश्वेशकरकज्जजः ।
विश्वप्रियो यतिरिति गुरु सन्तो वदन्ति हि ॥१०॥
के चारुहरिनिर्माल्यं कण्ठे कज्जाक्षमालिकाम् ।
हृदि पद्माकारगन्धं करे च जपमालिकाम् ॥११॥
कटिसूत्रं तु कौपीनं वसनं रागरंजितम् ।
दण्डं कमण्डलुं धृत्वा शुशुभे सुखतीर्थवत् ॥१२॥
दिनेशवद्भासमानं पीठे दृष्ट्वा सुविस्मिताः ।
भविष्यति महानेष इति तं चावददजनाः ॥१३॥
अवनिज्यगुरोः पादजलजं पूततज्ज्वलम् ।
हरेः पादोदकमिव दध्नुः शिरसि ते तदा ॥१४॥
गुरोराज्ञां पुरस्कृत्य प्रगुरोर्वरसेवकः ।
बभूव तद् दयाभूमिरतीवविनयान्वितः ॥१५॥
मध्वागमं ततः श्रुत्वा भक्त्यादि गुणशालिषु ।

यतिष्वस्य समो नेति कीर्तिमापरो न याम् ॥१६॥
परित्यज्यापि पक्वान्नं मुनिमत्पसि संस्थितः ।
कदाचिज्जनपुण्याय स्वल्पान्नं बभुजे किल ॥१७॥
वृद्धाचार्यवशोभूत्वा प्रथमे तु क्रमोत्सवे ।
श्रीकृष्णपादयोर्नित्यं प्रातः पूजां चकार सः ॥१८॥
ततो मठपतिर्भूत्वा गत्वा सोदापुरं यतिः ।
गुरोर्वृन्दावनस्याग्रे शास्त्रस्यावर्तनं व्यधात् ॥१९॥
तदर्थवाणीं कल्याणीमदृश्यो वादिराडहो ।
स्वदासं श्रावयामास यथाख्यानं द्विजं पुरा ॥२०॥
देशादागतशिष्याणां मध्वशास्त्रोपदेशनम् ।
चक्रेऽसावश्रमेणैव बहुवारमतन्द्रितः ॥२१॥
इन्द्रः पूर्वं तपःकूरमकरोदिति नः श्रुतम् ।
तथा मुनिवरोप्यत्र तपोवरमथाऽतनोत् ॥२२॥
शुभ्रामरसरित्पाद त्रिविक्रमरथोत्सवम् ।
कृत्वात्रावभृथस्नानं व्यतनोद्भुवि देववत् ॥२३॥
अथ श्रीवादिराजस्य दिने पुण्ये सुमेघवत् ।
ववर्ष भूसुराणां तु वस्त्रान्नधनसञ्चयान् ॥२४॥
नित्यं तत्रान्नदानाय समन्तादवनेर्गुरुः ।
वृद्धिं चकार धन्योसौ नेतरस्तादृशोऽभवत् ॥२५॥
अतिक्रम्य स्वसीमां ये भूमिमाहर्तुमागतः ।
दृष्ट्वास्सचित्रस्यैन्यं ते दुद्रुवुर्भयतो दिशः ॥२६॥
परेशां निग्रहे क्लृप्तो वादिराजेन भूतराट् ।
अस्मिन् गुरौ सदास्थित्वा सर्वं कारयति ध्रुवम् ॥२७॥

Sri Vishwapriya Theertha Vilasa (Vrindavanacharyaru)

अभेदवादिकर्मन्दि लिखिताक्षेप पत्रिकाम् ।

दृष्ट्वा सिद्धान्तदक्षोसौ अलिखितप्रतिप्रत्रिकाम् ॥२८॥

गुरोर्वृन्दावनस्याग्रे वन्दमानस्य सन्मुनेः ।

दिव्य मन्त्राक्षता मूर्ध्नि पतिताश्चैतदद्भुतम् ॥२९॥

श्रीवादिराजपार्श्वस्थ वृन्दावनगतं गुरुः ।

तज्जातं वेदवेद्यार्यं ययौ शरणमन्वहम् ॥३०॥

एवं मध्वप्रियो नत्वा वादिराजं च तत्सुतं

रूप्यपीठालयं प्रायात् कृष्णाराधनतत्परः ॥३१॥

तत्रायं वादिराजेन्द्रपादपीठं वरासने ।

संस्थाप्य सेवकोऽस्याऽभूत् रामस्य भरतो यथा ॥३२॥

स्वमठान्तरगं नित्यं मध्वश्रीपूजितं गुरुः ।

सकोलवाजिवदनं बालकृष्णमपूजयत् ॥३३॥

तदा भूमिपतिः कश्चित् समागत्य महोत्सवम् ।

दृष्ट्वा रूप्यं लक्षमाददादस्मै परमधार्मिकः ॥३४॥

अलक्षीकृत्य तत्सर्वं स तद्योगी राजसन्नुतः ।

ववर्ष भूमिदेवानां कुन्तीज्येष्ठसुतो यथा ॥३५॥

दृष्ट्वा शुकसमानं तं भुवनेन्द्रार्यपूर्वकाः ।

कोऽपि नैतादृशोऽस्तीति शशंसुरतिविस्मिताः ॥३६॥

अमिते चरिते रत्ने गुरुसिन्धुगतेऽमिते ।

यतेऽहं किञ्चिदुद्धर्तुं न मे वेगोत्रोरोचते ॥३७॥

॥इति श्रीमद्वेदगर्भलक्ष्मीनृसिंहार्यसुतसेतुमाधवसूरिविरचिते विश्वप्रियगुरु लीलाविलासे
प्रथमो विलासः ॥

॥अथ द्वितीयविलासः ॥

श्रीगुरुभ्योनमः । हरिः ॐ ॥

बदर्याश्रममासाद्य व्यासाच्छुद्धशिलाष्टकम् ।

सम्प्राप्य मध्वस्तत्रैकं मध्ववाटेन्यधान्मुनिः ॥१॥

तद्देवतास्थलं पूर्वं वादिराजवशं यतः ।

तस्मादेतद्यतीन्द्रोऽसौ समगाददरान्वितः ॥२॥

उपतिष्ठन् केशवादिरूपपालितसम्पुटी ।

श्रीशं वसन्तं वेदेशमाह्वयामास कालवित् ॥३॥

व्यासोऽपि भक्तिपाशेन बद्धोऽगान्मध्यवाटकः ।

सोदामठं शुद्धपूजासङ्ग्रहतत्परप्रियः ॥४॥

त्रयीं पुत्राय दातुश्च गोत्रामाहर्तुरत्रच ।

वेदं विभजतश्चैव मेलनाद्भाग्यमस्य हि ॥५॥

समागतं व्यासदेवं वेद्यैर्मङ्गलवाद्यकैः ।

स्वादु पञ्चामृतैर्नित्यं पूजयामास योगिराट् ॥६॥

नवीनं नवभक्ष्यादि प्रत्यहं सन्निवेद्य च ।

व्याससेवापरोभूत्वा सुखवानास सन्मुनिः ॥७॥

श्रीव्यासयोगिना मध्यवाटे संस्थापितस्य सः ।

व्यासस्य नित्यं पूजादि कारयामास पूर्ववत् ॥८॥

अकारि चौर्यमेतेन गुरुणेति दुरात्मनाम् ।

दूरीकुरुध्वं धैर्येण दुर्वातमुक्तमार्गतः ॥९॥

अवनाववधूतेन स मानी यतिराडिति ।

वदनन्तःपुरं नीत्वा मानयामास तं प्रभुः ॥१०॥

श्रीमन्मठद्वयावासा वासवीसुतपूजनम् ।

घटयामास चैकत्र भूपालो बहुसम्भ्रमात् ॥११॥

करोतु शुकतातस्य पूजामेष इति ब्रुवन् ।
पूजान्तरायशान्त्यर्थं राजानीकं समादिशत् ॥१२॥
गुरोर्वैयासकीमस्य पूजां दृष्ट्वा पराजयम् ।
लेभिरे बलहीनास्ते ये चोपोद्रवकारिणः ॥१३॥
विदुषां सरसानां तु गणैः साकमभीरयम् ।
नत्वा व्यासं चरित्वादथ देशेष्वयात्स्वमालयम् ॥१४॥
स्पष्टं मुनिर्मेलयित्वा कृष्णौ वासिष्ठ्यादवौ ।
रूप्यालयेऽर्चयां चक्रे पूर्वं भीमाग्रजो यथा ॥१५॥
होत्रादियुक्तनिगमशिरोवेत्रा द्विजेन च ।
कारयित्वा मखं दिव्यमर्पयामास यादवे ॥१६॥
अथ वृन्दावनाख्यानप्रोक्तलक्षणदर्शनात् ।
अयं वृन्दावनाचार्य इति ख्यातिमगाद् गुरुः ॥१७॥
मठस्याग्रेऽग्निसंस्पर्शं करमुद्धृत्य यदुरुः ।
ययाचे भार्गवं तस्माच्छत्रुगेहं गतोऽनलः ॥१८॥
विनिन्द्य व्यासनिर्माल्यं दूरीचक्रे च कश्चन ।
तस्य नेत्रपथं हित्वा विश्वोऽगादूरतो हरिः ॥१९॥
एवं शत्रुजयं कर्तुं शक्तिं दत्वा गुरोः सदा ।
पूजितस्तेन सर्वत्र घोटस्यो विचचार ह ॥२०॥
अवाप्त चित्तशुद्धेस्तु वृद्धस्यगृहिणो गुरुः ।
हंसाश्रमं महेशत्वं दत्वा तेनानुसेवितः ॥२१॥
चक्रे सोऽपि महापूजां भूकोलाश्वास्ययोरपि ।
सव्यासयोरनुदिनं गुरुणाचानुमोदितः ॥२२॥
तस्यापि कृष्णसंस्पर्शं रहोऽदादुरुसत्तमः ।

भक्तवश्यस्वभावोऽयमिति सलोकसन्नुतः ॥२३॥
विष्णुतीर्थस्य वृद्धस्य वंशजातोहि वादिराट् ।
तस्यायं कुलजो धाम तस्यैतद्युज्यते किल ॥२४॥
अन्येषां रीतिमालोक्य बालकाय दयापरः ।
सन्यासं दापयित्वाथ कृष्णपूजामदात् क्वचित् ॥२५॥
पुनश्च स्वयमुत्थाय दण्डदामधरं हरिम् ।
नवधा पूजायां चक्रे कीर्तिमान् मुनिरेकराट् ॥२६॥
श्रीभीमसेतुसंवासमागतं मुनिपुङ्गवम् ।
रघुप्रवीरनामानं चक्रे शिष्यं च पुत्रवत् ॥२७॥
मध्वेशकृष्णयोः पादं तुलसीसुमकोटिभिः ।
मुनिः समर्चयामास कोटिनामानुकीर्तनैः ॥२८॥
क्षुधार्तेभ्योऽन्नपानीये याचकेभ्यस्तथाधनम् ।
प्रवृत्त्यभ्यस्तु सुज्ञानं वदान्योऽदाद्विवेकतः ॥२९॥
सुरूपी कश्चिदखिलं दृष्ट्वान्नं परिभुज्यथ ।
मालना नेति तु वदेन् नेत्रहीनोऽद्य दृश्यते ॥३०॥
शिशुभ्योदापयामास नित्यं योगीनवं पयः ।
विदोषं पाशदूरेभ्यो पशुभ्यश्च तृणादिकम् ॥३१॥
सुदीपवरधूपानां गणनं नैव विद्यते ।
न दम्भात्कृमेतेन पूजनं हरिसाक्षिकम् ॥३२॥
संस्थापितं कृष्णधाम्नि वादिराजेन धीमता ।
प्राणेशं बहुधां चैकस्तोषयामास पूजया ॥३३॥
विश्वासतश्चासदेवं नत्वा पीतविषं पुरा ।
गरलं वैरिणा दत्तं जीर्णीकृत्य बभावसौ ॥३४॥

Sri Vishwapriya Theertha Vilasa (Vrindavanacharyaru)

सर्वज्ञवंशजातेषु कविः श्रेष्ठः स्वयं गुरुः ।

इदानीं वर्तमानेषु रेजे ताराधिपो यथा ॥३५॥

एवं क्रमोत्सवं कृत्वा भूपवत्तापसोत्तमः ।

प्राणेशकृष्णयोः सम्यगर्पयामास तत्परः ॥३६॥

॥इति श्रीमद्वेदगर्भलक्ष्मीनृसिंहार्यसुतसेतुमाधवसूरिविरचिते विश्वप्रियगुरु लीलाविलासे
द्वितीयो विलासः ॥

॥अथ तृतीयविलासः ॥

श्रीहरिः ॐ ॥

अथ यात्राक्रमं वक्ष्ये तत्र तत्र महात्मनः ।

सुविचित्रमपूर्वं यः श्रोतृणां तीव्रभक्तिदः ॥१॥

तपस्वी तन्त्रसारोक्तमन्त्रयन्त्रादिदानतः ।

चरित्वा क्षेत्रतीर्थानि पात्रपालो बभूव सः ॥२॥

पदारूढोपि संन्यासी पदन्यासी च हंसवत् ।

चचार योगीवच्छुद्धः शुकवच्छुभगीरथम् ॥३॥

धृत्वा भुजे देवपेटीं पार्श्वयोर्बाह्वनैरपि ।

गायन् विष्णुगुणान् मार्गे साधयामास विश्रमः ॥४॥

राज्ञा वायोर्वंशजस्य वासो यत्र निषेधितः ।

तद्धाम वायुनोद्धाम चेष्टेनाप्युनिपातितम् ॥५॥

गन्तुं नदीं पुरः प्राप्ते हयारूढौ वधूवरौ ।

म्लेच्छजौ, वीथिकाकोणेह हास्योऽपातयद्धयात् ॥६॥

पुत्रीपत्येतु कस्मैचिद्यन्त्रं नादादुरुस्तदा ।

तद्वधूवल्लभो दूरे यमुनाभ्रातरङ्गतः ॥७॥

अथाऽह सद्गुरोः कर्म यस्तं शुभसरोवरे ।
पाथयित्वास्य दन्ताश्च भूतराजो भभञ्ज ह ॥८॥
सोदाप्रवेशकाले तु भूतापहत दण्डकम् ।
यतिं मुण्डं मुनिर्दृष्ट्वा मण्डयदण्डदानतः ॥९॥
शुद्धीकृत्य कटाहादिना गन्तृणां गुरोर्मठं ।
रात्रौ बद्धमहादुर्गे कवाटो मार्गदो ह्यभूत् ॥१०॥
स्वदेशगे सति गुरावन्यदेशमहापथे ।
सर्वेऽपश्यन् एनमिति श्रूयते भाव्यमेव तत् ॥११॥
गलिते कुसुमेऽनेकजातीये देवपातितः ।
मदर्थमित्येवं ध्यात्रे प्रादात्तदेव सः ॥१२॥
मध्वार्येण गृहस्थेभ्यो दत्तान्मूर्तिवरानपि ।
सङ्गृह्य स्वीयशिष्येभ्यस्तान्ददौ करुणाकरः ॥१३॥
शिष्येणकार्यपूजां तु स्वयमेव यदाकरोत् ।
तस्य पुत्रोजात इति पत्रमायात्सुदूरतः ॥१४॥
पुंभावहीनः सम्भ्रान्तः प्रभुरेत्य गुरोःकरात् ।
अम्भःशिरसिसन्धार्य भामिनीभोगभागभूत् ॥१५॥
विद्वान् कश्चिद्वयोवृद्धो गुरोरस्य महादरः ।
पादपाथोदयुगलसेवनात्पुत्रवानभूत् ॥१६॥
भूकान्तसेविनो यस्तु मुखादाख्यान तत्त्ववित् ।
शङ्कापङ्कात्समुद्धृत्य लोकां शुद्धी चकार सः ॥१७॥
मनोभावं मुनेर्ज्ञात्वा कन्यां दीनाय सद्धनम् ।
धान्यानुवर्षणीं भूमिं धनिकोऽदान्विधानतः ॥१८॥
श्रुत्वाख्यानं वदन्नेको गत्वा गङ्गां यथाविधि ।

स्नात्वानीय गुरोरर्चा कृत्वा चक्रेऽभिषेचनम् ॥१९॥
वर्णानुमेलने शक्तिदूरस्तदुपदेशतः ।
पूर्णं श्रीमद्भाष्यमेकयाम एव पपाठ सः ॥२०॥
गुरुणादत्तमेकं तु रूप्यं योऽपूजयद्गृहे ।
ऋणात्तं मोचयामास धन्येकः स्वगुरुदितः ॥२१॥
कदाचिद्गुरुरेकत्र समागम्य निजेष्वदं ।
सुन्दरं स्थापयामास हनूमन्तमरिन्दमम् ॥२२॥
सूरेर्बालं चोलदेशवासं सपरिवारकम् ।
दासं कृत्वा चरन् रेजे भक्तेष्टोऽरिष्टहा गुरुः ॥२३॥
दयालुर्वादिराजस्य पौरुषं पादुकाद्वयम् ।
शिरस्याधाय मे तत्त्वं रहस्युपदिदेश हि ॥२४॥
शुद्धीकृत्य स्वदासं मां योऽकरोत्सुधियं हृदा ।
न कदाप्यस्योपकारं विस्मरेयमनन्यधी ॥२५॥
भक्त्या कश्चिद्गुरोः पादमृदं जानुवृणे द्विजः ।
विलिप्य तद्ब्रणान्मुक्तश्चरन् अद्यापि दृश्यते ॥२६॥
गुरुपभुक्तशिष्टान्नं भुक्तमेकेन भक्तितः ।
तस्योरुदरशूला तु शान्तिमाप न संशयः ॥२७॥
एवं श्रीवादिराजस्य काले तच्छेषभोजनात् ।
रोगान्मुक्तः कश्चिदिति प्रोच्येत रत्नसङ्ग्रहे ॥२८॥
शिष्टाचारोऽत्र नास्तीति दुष्टदृष्टान्तमात्रतः ।
उन्मदात्तत्रतत्र त्वं कत्थनं कुरुषे वृथा ॥२९॥
वाक्यान्तराविरुद्धार्थो निर्णीतौ नाधुनाप्यहो ।
अन्यदेवस्य नैवेद्यमित्यार्य वचसस्त्वया ॥३०॥

तद्वाक्यं सापवादं हि विजयीन्द्रार्यपूर्वकैः ।
साधितं वायुनैवेद्यसङ्ग्राहकवचो बलात् ॥३१॥
स्वभार्या कस्त्यजेन्नित्यं भर्तुरुच्छिष्टभोजनात् ।
अन्येत्यार्य वचस्तत्र न विरुद्ध्येत किं तव ॥३२॥
रतिकाले स्वाबलायाः सल्लापेनाधरामृतम् ।
पिबन्नद्य त्वदुक्त्या कः संत्यजेद्रसिकाग्रणीः ॥३३॥
यागेच सोमपाने हि दृष्टमुच्छिष्टमेलनम् ।
ऋत्विजामेकपात्रेण वैष्णवानां कलावपि ॥३४॥
प्रमाणं तत्र चेदस्ति प्रकृतार्थेऽपि किं न तत् ।
सिद्धेद्भ्यसौ पुराणेषु विष्णुधर्मोत्तरादिषु ॥३५॥
प्रायश्चित्तकथायां च गुरुच्छिष्टान्न भोजनं ।
धर्मशास्त्रे सर्वपापप्रायश्चित्तमितीरितम् ॥३६॥
गुरोरवर तत्पुत्रे तद्वन्मान्ये च किञ्चन ।
वैलक्षण्यं सङ्गिरन्ते शेषभोजनवर्जनात् ॥३७॥
बाधाभावे मानसिद्धं सर्वं सङ्ग्राह्यमेव हि ।
नातोऽन्यच्छक्यमिति च भाष्यार्थं नैव विस्मर ॥३८॥
अनिषिद्धेहि विषये मनःपूतं समाचरेत् ।
इति चोक्तं पुण्यशास्त्रकर्त्रा तत्त्वं विचारय ॥३९॥
अन्योन्यमेलने पङ्क्तौ महतामवरस्य च ।
नावद्यमवरस्येति वदन्ति च पुरा विदः ॥४०॥
श्रीराघवेन्द्रतीर्थार्य गुरुणामघहारिणाम् ।
निवेदितं निर्विवादं प्रायो गृह्णन्ति सूरयः ॥४१॥
मनसःशुद्धिरत्राङ्गं नतु तेषामदर्शनं ।

Sri Vishwapriya Theertha Vilasa (Vrindavanacharyaru)

अतो मे गुरुराजस्य दर्शनं नात्र बन्धकम् ॥४२॥

संन्यासिनां वरोच्छिष्टं नारदो बुभुजे पुरा ।

पश्य भागवतं तत्र सटीकं संशयापहम् ॥४३॥

कृष्णोऽपि धर्मराजस्य राजसूयमहोत्सवे ।

श्रीवत्सादधिकं मत्वा द्विजोच्छिष्टं बभार हि ॥४४॥

अद्यापि विप्रभुक्तान्नपत्रे परिलुठन्ति हि ।

सुब्रह्मण्याख्यसुक्षेत्रे रोगार्ताः सुजना अपि ॥४५॥

सामान्यतो विप्रभुक्तशेषस्य महिमेदृशी ।

किमुवाच्यं ब्रह्मधातृगुरुभक्तस्य सङ्ग्रहे ॥४६॥

निर्णीतं पूर्वजैरत्र रत्नसङ्ग्रहदीपने ।

द्रष्टव्यमधिकं तत्र नचोद्ग्रन्थमिहोच्यते ॥४७॥

॥इति श्रीमद्वेदगर्भलक्ष्मीनृसिंहार्यसुतसेतुमाधवसूरिविरचिते विश्वप्रियगुरु लीलाविलासे
तृतीयो विलासः ॥

॥अथ चतुर्थविलासः ॥

॥श्री हरिः ॐ॥

गुरुणात्यक्तकौपीनधावनोत्थोदपानकः ।

स गदा विगदाश्चासन् वन्ध्या सुषुविरे सुतान् ॥१॥

मायी कश्चित्समागत्य गुरोरात्मनाय भारतीः ।

सुत्वा तत्कालभक्त्या तं मानयामास शिष्यतः ॥२॥

सर्वत्रजयशीलोयमिति निश्चित्य नीतिपः ।

परोऽस्य मानतां चक्रे पुरो मायिमठस्य च ॥३॥

विशिष्टाद्वैतवाद्येकः शिष्टमेत्य तदीयकं

विशिष्टोपन्यासदुर्गं प्रवेष्टुं न शशाक वै ॥४॥
धनिधः कस्यचिद्याश्चां निरस्य ज्ञानिनो गृहं ।
प्रविश्य तत्र भिक्षान्नमादद्भक्तवशो हि सः ॥५॥
कर्णे गुरोर्दूरदेशवार्ता वदति भूतराट् ।
इति वृद्धवचोप्यस्ति बुद्ध्वा विश्वस्य जीवभो ॥६॥
विहायान्यत्र सत्कारं हयास्यवशगः सदा ।
गुरुः केरलमासाद्य रेजे राज्ञाभिवन्दितः ॥७॥
भूपालस्याथ सन्तापमपहृत्याशु मन्त्रिजं ।
स्वपदे स्थापयन् भूपं तापसश्चाप तद्वसु ॥८॥
चण्डं राजसभामेत्य रण्डाजातस्य दुर्मतं ।
खण्डयन्पण्डितैरीड्यो मण्डलेश नुतोऽवसन् ॥९॥
सचिवस्य गुरुर्भाष्यमुपदिश्य दयावशः ।
प्रतिष्ठाप्य प्राणनाथं प्रतिष्ठां प्रापतद्भुवि ॥१०॥
मन्त्रेणालसन्तप्तां मुद्रां भद्रजनस्य सः ।
दत्त्वा सुबोधमुद्रां च दर्शयन् स्वमगान्मठं ॥११॥
धनेन राजदत्तेन कनकोत्तम मण्डपे ।
मुनीन्द्रः स्वकृते पूजां श्रीनिधेः कृतवान्मुदे ॥१२॥
असङ्ख्यमूलग्रन्थादिलेखनेन हरिं गुरुः ।
तोषयन् शिष्यवर्गेभ्यः समदात्पुस्तकं बहु ॥१३॥
कृष्णादिसर्वमन्त्राणां वर्णलक्षजपं रहः ।
विनिर्णयेन कृत्वासौ मुनीनां प्रवरोऽभवत् ॥१४॥
दासं श्रीशस्य तं दृष्ट्वा पिशाचोरगराक्षसाः ।
स्वाशां भीताः परित्यज्य देशान्तरमगुः सदा ॥१५॥

कलिं तु दूरतः कृत्वा गुरुरालस्यवर्जितः ।
सप्तत्रिंशन्मूलकोशो यत्तु पृच्छति तद्वदेत् ॥१६॥
यद्वृन्दावनमाविश्य वादिराजोऽवदद्विजे ।
निधेस्तुल्यं तदाख्यानमुद्धृत्य सुखदेहिनः ॥१७॥
नित्यं सुधादिग्रन्थानां प्रवक्तृष्वद्यसूरिषु ।
मृग्यमानेष्वनन्तायां कः समोऽस्य कचाधिकः ॥१८॥
जयतीर्थमहाचार्यपूर्णानुग्रहभाग् अयम् ।
श्रीवादिराजवंशाब्धिचन्द्रोऽस्माकं प्रकाशकः ॥१९॥
क्वचिद्ग्रामविशेषेऽयं वसित्वा याचितः सतां ।
मुनिः सुखमुनेर्मूलटीकां चोपदिदेश हि ॥२०॥
एवं क्रमेण सर्वेषां भक्तानां चतुर्थदः ।
अव्याजेन चचारासौ तदेतन्मुनिलक्षणम् ॥२१॥
दैवाद्वाराहसंज्ञस्तु द्वितीयो यतिरश्रमात् ।
सोदायां स्वगुरुं नत्वा हरेः पादमगात्ततः ॥२२॥
सम्पूर्णसाधनं शिष्यं मत्वाऽस्मदुरुशेखरः ।
एक एव वयोवृद्धो महापूजां व्यचीकृत्पत् ॥२३॥
नानेन साङ्गपूजात्र कृतेति भुवियोऽब्रवीत् ।
सो भूत्सर्वात्मनादोषि निषिद्धो जनसंसदि ॥२४॥
पुरा कृष्णस्य माहात्म्यं प्रपश्यन्नपि चेदिराट् ।
मत्सरादस्य दोषांश्च वदन् केन सुमानितः ॥२५॥
योग्यानपि मर्त्यानां सन्निकर्षान्महात्मसु ।
भवत्यनादरो लोके कदर्याणां तु किं पुनः ॥२६॥
उपेक्षिता भीमभार्या सभायामिति कोपतः ।

Sri Vishwapriya Theertha Vilasa (Vrindavanacharyaru)

भैष्मीभर्त्रा सन्धिकाले भीष्मोऽपि समुपेक्षितः ॥२७॥

अपराधी भीमभक्ते तथोपेक्ष्यो हि सन्नपि ।

सुजनैरधिकोक्त्या किं प्रकृतं शृणु ते हितम् ॥२८॥

स्वदासा यत्र तत्रैव विचचार जगद्गुरुः ।

क्षुद्राणं मन्दिरं क्वापि न विवेश कथञ्चन ॥२९॥

देशान्तरगताः शिष्या अपि लोकगुरोर्वचः ।

साधयित्वा प्रसिद्धाश्च वर्तन्ते सुखजीविनः ॥३०॥

एवं श्रीवादिराजाख्य जलदस्थ महास्पदे ।

इत्येव कृपादृष्टिरिति को वर्णयेद्बुधः ॥३१॥

॥इति श्रीमद्वेदगर्भलक्ष्मीनृसिंहार्यसुतसेतुमाधवसूरिविरचिते विश्वप्रियगुरु लीलाविलासे
चतुर्थोविलासः ॥

॥अथ पञ्चमविलासः ॥

हरिः ॐ ॥

दूरे तिष्ठन् स योगीन्द्रः कदाचिद् दैवसूचनात् ।

सोदा गन्त्वा ययाचेऽमं गुरोश्चरणपङ्कजम् ॥१॥

वादीभृमृगराजस्य शासनं शिरसा वहन् ।

रजतेशपुरं प्राप्य तत्रोवास गुरुस्तदा ॥२॥

तदानीं कृष्णपूजायै क्लृप्तोऽन्योऽपि यतिश्चरः ।

भक्त्या सेवामस्य कृत्वा पुण्यकृत्यादिमानभूत् ॥३॥

रघुवीरयतिस्तत्र गुरोरङ्गतयास्थितः ।

पूजायां सादरं वृद्धं सिषेवे तत्सुतो यथा ॥४॥

अथ स्नात्वा देवपूजां कृत्वा च विधिवद्गुरुः ।

वेलां निरीक्ष्य विप्राणां भोजनाज्ञामदात् द्रुतम् ॥५॥
जना कानोगरिति चुक्रुशु र्यदि शुद्धधीः ।
रघुवीरमुनिर्वोचन् गतिस्त्विति च सोऽब्रवीत् ॥६॥
काषायषाढधर्त्रासौ वर्षे क्रोधननामके ।
पर्वाण्याषाढकृष्णे तु कृष्णपादमगाद् गुरुः ॥७॥
तदा स्वभावतः शुद्धस्त्युरीयो यतिरेव हि ।
वराहादि महापूजां स्वाधीनामकरोद्बुधः ॥८॥
हरीच्छयामठं प्राप्य गुरोराराधनं व्यधात् ।
अनुतापेन भक्त्या च विश्वाधीशो विशेषतः ॥९॥
तच्छ्रुत्वा गुरुतुष्ट्यर्थं सर्वदेशेषु शिष्यकाः ।
विप्रेभ्यो वासनान्ने च धनानि ददुरंजसा ॥१०॥
वागीशतीर्थभागस्थ वृन्दावनगतो मुनिः ।
इदानीं निजभक्तानां सेवामादाय राजते ॥११॥
स्वप्नेपि वा ममदृशो गोचरो भव नित्यशः ।
इति याचे कृपालुं तं भक्तानां कल्पपादपम् ॥१२॥
मन्त्रात्मकमभूत्सर्ववचोऽस्य जयतः सदा ।
कृतं हि सुकृतं विद्धि वीक्षणं च दयाकरम् ॥१३॥
दत्तं तु गुरुणा लोके भक्तानां वररूपकम् ।
विपरीतमिवाभाति तत्सर्वं च दुरात्मनाम् ॥१४॥
पञ्चानां पाण्डवानां तु कृष्णेन सहवासिना ।
शकुनेर्भागिनेयानां दुरुक्त्या किमभूत्तदा ॥१५॥
तपोविद्यादिमत्स्वद्यलोकेऽस्यसदृशो गुरुः ।
नास्तित्येवं हरेः पादं स्पृशेयं विद्धि हे मते ॥१६॥

Sri Vishwapriya Theertha Vilasa (Vrindavanacharyaru)

बहूनि महिमाख्यानि रत्नान्यस्य च सन्ति हि ।

तथापि किञ्चिदत्रोक्तं यथामत्यसतां भिया ॥१७॥

अत्रोक्तास्तु कथासर्वान् तत्रतत्र निवासिभिः ।

दृष्टाः श्रुताश्च सन्देहं मा कुरुष्व महामते ॥१८॥

बद्धाबुद्ध्योस्तु संवादं प्रातःकाले च यः पठेत् ।

तस्मै श्रद्धाबुद्धिदः स्याद्गुरुणा प्रार्थितो हरिः ॥१९॥

सदा गुरोः पादसेवि सेतुमाधवसूरिणा

कृतेयं सुकृतिर्मान्या सुजनैर्भुविराजितम् ॥२०॥

उपकाराय साधूनां हयास्यो जयदो मम ।

वाचा निःसारायमास कृतिमेतां सुखावहाम् ॥२१॥

॥इति श्रीमद्वेदगर्भलक्ष्मीनृसिंहार्यसुतसेतुमाधवसूरिविरचिते विश्वप्रिय-
गुरुलीलाविलासे पञ्चमोविलासः ॥

॥अथ पञ्चमविलासः ॥

॥समाप्तोऽयं ग्रन्थः ॥

श्रीसेतुमाधवाचार्यान्तर्गतश्रीमद्वृन्दावनाचार्यान्तर्गतवाय्वजयुक्त-

लातव्यचार्यश्रीवादिराजान्तर्गत-

मध्वेशाभिन्नलक्ष्मीहयग्रीवात्मककृष्णार्पणमस्तु ॥

ಶ್ರೀಗುರುಭ್ಯೋನಮಃ ಹರಿಃ ಓಂ ॥

ಅಥ ಶ್ರೀಸೇತೂಮಾಧವಾಚಾರ್ಯವಿರಚಿತ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವಪ್ರಿಯಲೀಲಾವಿಲಾಸ

ಶ್ರೀಗುರುರಾಜಾಯಮಂಗಲಂ

ಒಂದು ಒಂದು ಶ್ಲೋಕಕ್ಕೆ ಒಂದು ಒಂದು ಚರಣಾ ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಒಂದು ಚರಣಕ್ಕೆ

Sri Vishwapriya Theertha Vilasa (Vrindavanacharyaru)

ನಾಲಕ್ಕುಪಾದ. ಒಂದು ಪಾದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯೇಣ ಏಳು ಅಕ್ಷರಏತದತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಎರಡು ರೇಖೆಯಲ್ಲಿ ಯಿದ್ದಾಕ್ಷರಗಳು ಕೊಸರೂ ಎಂತ ಅನಿಶಿಕೋತದೆ. ಹಾಗೆ ಉಚಿತವಾದ ಕೊಸರು ಮಧ್ಯಮಧ್ಯೇ ಸೇರಿಸಿಕೊತಕ್ಕದ್ದು ಪ್ರತಿಪಾದಕ್ಕೂ ದ್ವಿತೀಯಾಕ್ಷರ ಪ್ರಾಸವೆಂಬ ನೇಮಾವಿ- ರುತ್ತದೆ.

||ರಾಗ ಪೂರಿ ಕಲ್ಯಾಣಿ || ಆದಿತಾಳ ||

ಮಾನಿಸಿರೊಲ್ಲ ಮಾನಿಸ ವಿರಲಾ ಎಂಬ ದಾಸರ ಪದದಂತೆ ವರ್ಣವುಂಟು.

ಲಕ್ಷ್ಮೀಶೋಭಾನೆ ಧಾಟಿಯಿಂದಲ್ಲ ಹೇಳಬಹುದು. ಇನ್ನು ಆನಂದಭೈರವಿ ಮೊದಲಾದ ರಾಗಗಳಿಂದಲೂ ಹತ್ತು ಚರಣಕ್ಕೆ ಒಂದು ರಾಗ ಪ್ರಕಾರ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಉಚಿತ ಪ್ರಕಾರ ಆಜ್ಞಾಕೊಟ್ಟು ಪ್ರಚಯಮಾಡಿಸೋದಕ್ಕು ಶ್ರೀಶ್ರೀಗಳವರು ಸ್ವತಂತ್ರರು ಇದ್ದಾರೆ.

ಅಥ ಶ್ರೀ(ವೃಂದಾವನಾಚಾರ್ಯ)ಗುರುಲೀಲಾವಿಲಾಸಃ ಪ್ರಾರಭ್ಯತೇ

||ಶ್ರೀ(ಓಂ)|| ಕೇಳೇ ಇವನ ಲೀಲೆ | ಬಾಲೇ ಪೇಳುವನಲ್ಲೆ || ಪ ||

ಸಲ್ಲೋಕ ಗುರುಲೀಲೆ | ಕೆಲ್ಲಾವು ಕೇಳಿ ಬಲ್ಲೆ |

ಯಲ್ಲಾವು ವರಲೋಲೆ | ಬಲ್ಲಾರ ಪೂರ್ವ ಯಲೆ || ಅ. ಪ ||

ವಾದಿರಾಜರ ಪ್ರಿಯಾ | ನಂದ ತೀರ್ಥರ ಶುದ್ಧ |

ಹೃದಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಶ್ರೀ | ಸದನಗೇ ವಂದಿಪೇ || ೧ ||

ತೌಲವ ಮಂಡಲದಿ ಕುಲದ ಮಹೀಸುರ | ನಿಲಯಾದಿ ಜನಿಶಿ |

ಕಾಲಾದಿ ದ್ವಿಜನಾದ || ೨ ||

ವೇದವ ವಿಪ್ರನಲ್ಲಿ | ವೋದಿದ ಬ್ರಂಹಚಾರಿ |

ಶುದ್ಧಕಾವ್ಯವನೋದಿ | ಸುಧಿಯಾದ ವಿನೋದಿ || ೩ ||

ವಿಶ್ವೇಶಪೂಜಗ್ಯಾಗಿ ವಿಶ್ವೇಶತೀರ್ಥರಿಂದ |

ವಿಶ್ವಪ್ರಿಯನು ಯಂದು | ವಿಶ್ವಾಸಿ ಯತಿಯಾದ || ೪ ||

ಶಿರದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಲ್ಯ ಕೊರಳಲ್ಯಕ್ಕಮಾಲೆ |

ಉ(ದ)ರದಿ ಪದ್ಮಗಂಧ | ಕರದಿ ಜಪಸರ || ೫ ||

(ಉರದಿ- ವಕ್ಷಸ್ತದೇಶದಲ್ಲಿ)

ಕಟಿಸೂತ್ರಲಂಗೋಟಿ | ಶಾಟಿ ಸುದಂಡ ಝಾರಿ

ವದ್ವಿಗೇ ತಾ ಧರಿಶಿ |

ಪಟು ಹಂಸ ತೋರಿದ ||೬||

(ಝಾರಿ= ಕಮಂಡಲು, ಒಟ್ಟಿಗೇ ತಾ ಧರಿಶಿ ? ಪಟು ಅಥವಾ ವಟು?)

ದಿನಕರನೋಪಾದಿ ಮಣೆಯಲ್ಲಿ ಪೊಳೆವ | ಮುದ್ದು | ಚಿನ್ನ
ಯತಿಯ ಕಂಡು | ಜನ ಬೆರಗಾಗಿತು ||೭||

(ಮುದ್ದು ಎಂಬ ಕೊಸರು)

ಯಲ್ಲಾರಿವನ ಪಾದ | ಜಲಜವ ತೊಳಿದು | ಆ |

ಜಲವ ಶಿರದಲ್ಲಿ ತಳೆದುಕೊಂಡರಾಗ ||೮||

ಗುರುಗಳಿಟ್ಟಾಜ್ಞೆಯ | ಶಿರಬಾಗಿ ಧರಿಶಿ |

ವರಗುರುಸೇವೆಯ ಪೂರೈದನುದಿನ ||೯||

ವೃದ್ಧ ಪರಮಗುರು | ಶುದ್ಧಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ |

ಇದ್ದು ಕೆಲವು ಕಾಲ | ಪೋದಿದ ಮಧ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ||೧೦||

ಭಕ್ತಿ ವಿರಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ | ಯೀತಗೆ ಸಮ ಬಾಲ |

ಯತಿಯೂ ವಿಲ್ಲಾವೆಂದು | ಕೀರ್ತಿಯ ಬೆಳಗಿದ || ೧೧ ||

ಅನಶನ ನೇಮದಿ ಮೌನಿಯ್ಯಾಗಿದ್ದು ಮತ್ತು ಅನ್ನವ ಸ್ವಲ್ಪವುಂಡು |

ಜನಕ್ಕೆ ಪುಣ್ಯಾವಿತ್ತ ||೧೨||

ವೃದ್ಧರ ವಶನಾಗಿ | ಸಿದ್ಧನು ವೊಂದು ಭಾರಿ ಮುದ್ದು ಕೃಷ್ಣ

ಪಾದ ಮೊದಲು ಪೂಜಿಸಿದ ||೧೩||

ಯದ್ದು ಸೋದೇಗೆ ಪೋಗಿ | ರಾಜ | ವೃಂದಾವನದ ಮುಂದೆ

ಪೋದಿದ ಗಿವರ್ಗರ್ಥ ಶಬ್ದವು ಕೇಳಿತಂತೆ ||೧೪||

ದೇಶದೇಶದಿ ಬಂದ ದಾಸ ಜನರಿಗೆಲ್ಲಾ |

ಶ್ರೀಶನ ಮಹಿಮೋಪದೇಶವ ಮಾಡಿದನು ||೧೫||

ಮೂರುಲೋಕವನಾಳ್ವ ಸುರೇಂದ್ರನಂತೆ ತಪೋ |

ವರವ ಮಾಡಿ ಮುನಿ ಧೀರನೆಂದನಿಸಿದ ||೧೬||

ಧವಳಗಂಗಾ ತೀರ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನುತ್ಸವ ಅವಭೃಥ ನಡೆಶಿ |

ದಿವಜ ನಂತೋಪ್ವಿದ ||೧೭||

ಗುರುವಾದಿರಾಜರ ವರದಿ ವಸದಿ ಭೂಸುರರಿಗೆನ್ನವಸ್ತು

ಸುರಿಶಿದ ನೂದಾರ ||೧೮||

ನಿತ್ಯದಲ್ಯನ್ನದಾನ ಮತ್ತು ನಡವುದಕ್ಕೆ ಸುತ್ತೂ ಭೂಮಿ

ಯ (ಬೃದ್ಧೀ)ವೃದ್ಧೀ ಯೀತಮಾಡಿದ ಧನ್ಯ ||೧೯||

(ವೃದ್ಧೀ ಅಥವಾ ವೃತ್ತಿ)

ಭೂಮಿಯ ಸೀಮೆ ತಪ್ಪಿ ಕಾಮಿಶಿ ಬಂದವರ ವರ್ಮಾಸಿ ಚ

ರ್ಮಧಾರಿ ಸ್ತೋಮ ತೋರೋ(ರೋ)ಡೆಶಿದ ||೨೦||

(ತೋರೋಡೆಶಿದ)

ಪರನಿಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಗುರುರಾಜರಿಟ್ಟಶ್ರೀ | ನಾರಾಯಣಾಯ

ಭೂತ ನಿರುತಾವಿಹಾನಿಲ್ಲಿ ||೨೧||

ದುರುಳಮಾಯಿಭಿಕ್ಷು ಬರದ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ಸರಿನೋಡಿ ಸ್ವಪಕ್ಷ

ಬರಶಿದ ನೀ ದಕ್ಷ ||೨೨||

ಪಂಚ | ಬೃಂದಾವನಕ್ಕೆ ಗುರುವಂದನ ಮಾಡುವಾಗ

ವೊಂಧಿಡಿ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆ ಬಂದು ಶಿರದಿ ಬಿತ್ತೇ ||೨೩||

ಗುರುರಾಜರ ಕರ ಸರಸಿಜ ಸಂಜಾತ ವರದ ವೇದವೇದ್ಯ

ಚರಣಕ್ಕೆರಗಿದ ||೨೪||

ವಂದಿಶಿ ಗುರುದ್ವಯ ಪಾದವ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ಬಂದನು

ಉಡುಪಿಗೆ ಯಾದವ ಪೂಜಗ್ಯಾಗಿ ||೨೫||

ಪಟ್ಟಸಿಂಹಾಸನದಿ ಇಟ್ಟು ರಾಜರ ಪಾದಪೀಠ ಭರತನಂತೆ |

ದಿಟ್ಟಸೇವಕನಾದ ||೨೬||

ಕೋಲಶ್ರೀವಾಚಿಮುಖಬಾಲಕೃಷ್ಣರಪೂಜೆ |

ಕಾಲತಪ್ಪದೆ ಮಾಡಿ ಬಾಳಿದ ಮಹಾರಾಯ ||೨೭||

ವೀಕ್ಷಿಸಿ ರಾಜ ಕೊಟ್ಟ ಲಕ್ಷದ್ರವ್ಯವ ಗುರು ।
ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ ಧರ್ಮ । ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸುರೆಬಿಟ್ಟ ॥೨೮॥
ಸರಳ ಭುವನೇಂದ್ರ ಗುರು ಮೊದಲೆಲ್ಲಾರೂ
ಧರಯೊಳಿವೆಗಣೆ ಯಾರಿಲ್ಲಾವೆಂದರಾಗ ॥೨೯॥
ಬದರೀವಾಸಕೊಟ್ಟ ಶುದ್ಧಶಿಲೆಯ ಮಧ್ಯ । ಮುನಿ ।
ಮಧ್ಯವಾಟದಲ್ಲಿಟ್ಟ ಸಿದ್ಧಗೆ ಪೂಜೆಗ್ಯಾಗಿ ॥೩೦॥
ಆ ದಿವ್ಯಸ್ಥಳ ಗುರು ವಾದಿರಾಜಗೆ ವಶವಾದ
ಕಾರಣ ಅಲ್ಲಿ ಸಾದರ ನಿವ ಬಂದ ॥೩೧॥
ಮೇಲಾಗಿ ಹರಿದೂಪ ಪಾಲಿತ ಸಂಪುಟದಿ
ಶ್ರೀಲೋಲವೇದೇಶನ್ನ ಕಾಲಜ್ಞ ಬೇಡಿದೊಂಡ ॥೩೨॥
ವಾಸವೀಸುತವೇದವ್ಯಾಸನು ದಯಮಾಡಿ
ದಾಸಯತಿಯ ಭಕ್ತಿಪಾಶಕ್ಕೆ ವಳಗಾದ ॥೩೩॥
ಮಧ್ಯವಾಟಮಠದ ಬಾದರಾಯಣಗುರು
ಶುದ್ಧಪೂಜೆಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಸೋದಾಮಠಕ್ಕೆ ಬಂದ ॥೩೪॥
ಮಗನಿಗಾಗಮದ । ಜಗವ ತಂದ ವೇದ
ಭಾಗ ಮಾಡಿದ ಮುಷ್ಟಾ । ರೀಗ ಕೂಡಿದ ಭಾಗ್ಯ ॥೩೫॥
(ಆಗಮದ= ಆಗಮದಾನಮಾಡಿದವನೆಂದರ್ಥ. 'ದದಾತೀತಿ ದಃ')
ಬಂದ ದೇವರ ದಿವ್ಯವೇದ ಮಂಗಳ ವಾದ್ಯ
ಮಧುರ ಪಂಚಾವೃತದಿಂದ ಪೂಜಿಪ ನಿತ್ಯ ॥೩೬॥
ನವಭಕ್ತಭೋಜ್ಯವ ನವಮಾಡಿಸಿ ಪ್ರತಿ
ದಿವಸದಲ್ಲೂ ವ್ಯಾಸಸೇವಕನಿವ ಸುಖಿ ॥೩೭॥
ಹಿಂದಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಸಯೋಗಿ ತಂದಿದ್ದ ವ್ಯಾಸಪೂಜೆ
ಮಧ್ಯದ ಮಠದಲ್ಲೂ ಯಂದಿಗೂ ನಡೆತಿದ ॥೩೮॥
ಮೋಸ ಮಾಡಿದನೆಂಬ ಕಾಸುಬಾಳದವರ

ಯೇಸು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬಿಸಾಡೀಡಾಡಿದೂರ ||೩೯||

(ಬಿಸಾಡು,ಈಡಾಡಿ ದೂರ ಎಂದು ಪದಚ್ಛೇದ)

ಅವಧೂತಪ್ರಾಯನು ಅವನೀಲೀವನೆಂದು

ಭುವನೇಶರಾಣಿಯ ಭವನಕ್ಕೆ ಕರದ ||೪೦||

ಪ್ರಭುವರನೇಕತ್ರ^(೧) ಉಭಯಸಮಸ್ಥಾನ

ಶುಭ ವ್ಯಾಸಪೂಜೆಯ | ಸಂಭ್ರಮ ಮಾಡಿತಿದ ||೪೧||

(೧. ಪ್ರಾಯಶಃ ಉತ್ತರಾದಿಮಠ ಮತ್ತು ಸೋದ ಮಠ ಹೀಗೆ ಅಥವಾ, ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಮಠ ಮತ್ತು ಸೋದಮಠ ಹೀಗೆ ಎರಡು

ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ವಾಸವುಳ್ಳ ವೇದವ್ಯಾಸದೇವರನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಇಬ್ಬರು ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ರಾಜನು ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸಿದನು ಎಂದರ್ಥ. ಇದರ ಐತಿಹ್ಯ ವಿಚಾರಿಸಿ ತಿಳಿಯಬೇಕು. 'ಪ್ರಭುವರನು+ಏಕತ್ರ' ಎಂದು ಪದಚ್ಛೇದ.)

ಭೂಮಿಪತಿಯೂ ನೋಡೆ ಕಾಮಶಿಸ್ತೋಮಕೊಟ್ಟು

ನೇಮಾದಿ ವ್ಯಾಸಪೂಜೇ ಈ ಮುನಿ ಮಾಡಲೆಂದ ||೪೨||

(ಸ್ತೋಮ= ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಎಂದರ್ಥ.)

ಬೇಡಿದವರದಗೆ | ಗುರು | ಮಾಡಿದ ಪೂಜೆ ಕಂಡು

ಕಾಡಿದ ಜನರೆಲ್ಲ | ಬೀಡಾದರಂಬಜಯ || ೪೩||

(ವರದಗೆ= ವ್ಯಾಸರಿಗೆ ಎಂದರ್ಥ. ಬೀಡಾಡಿದರು= ಆಶ್ರಯಕೊಟ್ಟರು. ಅಂಬಜಯ ಎಂದರೆ

ಎಲೆ ಅಮ್ಮಜಯಾದೇವಿ ಎಂಬುದು ಸಂಬುದ್ಧಿ ಕಥೆ ಹೆಂಗಸಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು.)

ಭಕ್ತಿಸಾರಜ್ಞ ಸೂರಿ ತತಿಯಾ ಕೂಡಿ ವ್ಯಾಸ

ನುತಿಯಾ ಮಾಡಿ ನಿತ್ಯ ಸುತ್ತಿದೇಶದಿ ಬಂದ ||೪೪||

ವೇದವ್ಯಾಸರ ಮೂರ್ತಿ ಸಾಧಿಸಿತಂದು

ನಂದಕಂದನ ಕೂಡ ಇಟ್ಟು ನಂದದಿ ಪೂಜಿಸಿದ ||೪೫||

ವೇದಜ್ಞಜನಯುತ ವೇದಾಂತಿ ವಿಪ್ರನಿಂದ

ಶುದ್ಧಮಾಡಿಸಿ ಯಾಗ ಯಾದವಗರ್ವಿಸಿದ ||೪೬||

ಬೃಂದಾವನಾಖ್ಯಾನ ದಿಂದೋಕ್ತ ಚಿಹ್ನದಿಂದ

ಬೃಂದಾವನಾರ್ಯನಿವನೆಂದು ಖ್ಯಾತಿ ಪೆತ್ತ||೪೭||

(ಬೃಂದಾವನ ಆಖ್ಯಾನ ಅಥವಾ ವೃಂದಾವನದಾ ಸ್ವಾಖ್ಯಾನ ಎಂದಿರಬೇಕು.)

ಹತ್ತೀತು ಮಠವೆಂದು ದೂತರು ಪೇಳಿ ಗುರು
ಯೆತ್ತಿದ ಹಸ್ತನೋಡಿ ಅತ್ತಲಾಗಿತು ಅಗ್ನಿ ||೪೯||
ಹರಿಯ ನಿರ್ಮಾಲ್ಯವ | ದೂರಿ ಬಿಸಾಟವಗೇ
ದೂರಪೋದನು ನೇತ್ರದಾರಿಯ ಬಿಟ್ಟು ವಿಶ್ವ ||೪೯||
ಕಾಟವ ಮಾಡುವರ ಮಟ್ಟುಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ
ಕೊಟ್ಟು ಇವನ ಕೂಡ ಘೋಟಾಸ್ಯ ಮೆರೆದನು ||೫೦||
ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿಯುವುಳ್ಳ ಉತ್ತಮ ವೃದ್ಧನಿಗೆ ಇತ್ತನು
ಸಮಸ್ತಾನ ಮತ್ತರೇನಂದರೇನೇ ||೫೧||
ಗುಪ್ತದಿ ಕೃಷ್ಣಪೂಜೆ ಆತಗು ಕೊಟ್ಟು ಗುರು
ಭಕ್ತವಶ್ಯನು ಯಂತ ಸ್ತುತಿಯ ವಳಗೊಂಡ ||೫೨||
ಶ್ರೀವಿಷ್ಣುತೀರ್ಥವೃದ್ಧ ಸುವಂಶದಲ್ಲಿ ಜಾತ
ಶ್ರೀವಾದಿರಾಜಪಟ್ಟದ ವಗಿದಷ್ಟೂ ಯುಕ್ತ ||೫೩||
ಅನ್ಯರ ರೀತಿ ನೋಡಿ ಮನ್ನಿಶಿ ಬಾಲಕಗೆ
ಸಂನ್ಯಾಸ ಕೊಡಿತೊಮ್ಮೆ ಕೃಷ್ಣನ ಪೂಜೆಗಿಟ್ಟ ||೫೪||

(ಮೂಲ ೨/೨೫ ನೋಡಿದರೆ 'ದಾಪಯಿತ್ವಾ' ಎಂದಿರುವುದರಿಂದ ವಿಶ್ವಾಧೀಶತೀರ್ಥರಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ವಿಶ್ವಪ್ರಿಯರು ಸನ್ಯಾಸ

ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಶಂಕೆ ಬರುತ್ತೆ. ಆಗ 'ಕೊಡಿತೊಮ್ಮೆ' ಎಂಬ ಪಾಠವೇ ಸಾಧುವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಐತಿಹ್ಯಾನುಸಾರ ಅವರೇ
ಕೊಟ್ಟರೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ 'ಕೊಡಲೊಮ್ಮೆ' ಅಥವಾ 'ಹಿಡಿತೊಮ್ಮೆ' ಎಂದು ತಿದ್ದಬೇಕು.)

ಸಾಂಬನ ಪೆತ್ತವಗೆ ವೊಂಭತ್ತು ನಿತ್ಯಪೂಜೆ
ವೊಬ್ಬನೆ ಮತ್ತು ಮಾಡಿ ತುಂಬಕೀರ್ತಿಯನ್ನೆದ ||೫೫||
ಯೋಗಿ ಭೀಮನಕಟ್ಟೆ ರಘುವೀರ ಮುನಿಗೆ
ನಿಗಮಾರ್ಥವ ಪೇಳಿ ಮಗನಂತಿಟ್ಟುಗೊಂಡ ||೫೬||
ಕೋಟಿ ತುಲಸೀ ಪುಷ್ಪ ಕೋಟಿನಾಮವ ಪೇಳಿ |
ಕೀಟಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನ | ಕೊಟ್ಟವ ಗರ್ವಿತದ ||೫೭||

ವೇಳೆಗೆ ಅನ್ನಪಾನ ಕೇಳುವರಿಗೆ ಧನ
ಪೇಳುವರಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಕೀಳಾಗದಿತ್ತ ಪೂರ್ಣ ||೫೮||
ಸಣ್ಣವನೊಬ್ಬರೂಪಿ ಅನ್ನವನುಂಡು ಪಾಪಿ
ಮಾನವಿಲ್ಲೆಂದು ಕೋಪಿ ಕಣ್ಣುಗಳದ ತಾಪಿ ||೫೯||
ಮಶಕವಿಲ್ಲದಂತೆ ಶಿಶುವಿಗೆ ಪಾಲಂತೆ ।
ಪಾಶವೂ ವಿಲ್ಲದಂತೆ ಪಶುವಿಗೆ ಹುಲ್ಲಂತೆ ||೬೦||
(ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಾದಿ ಯಾವ ದೋಷವೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಎಂದರ್ಥ.)
ದೀಪಕ್ಕೆ ಲೆಖವಿಲ್ಲ । ಧೂಪಕ್ಕೆ ಸಂಖ್ಯವಿಲ್ಲಾ
ಮೆಪ್ಪಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ವೊಪ್ಪುವ ಕೃಷ್ಣ ಬಲ್ಲ ||೬೧||
(ನ ದಂಭಾತ್ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ವಿವಕ್ಷಿತ.)
ನಿಜಗುರು ಶ್ರೀವಾದಿರಾಜರಿಟ್ಟ ಪವನ ।
ರಾಜಗು ನವವಿಧ ಪೂಜಮಾಡಿದಾನೇಕ ||೬೨||
ಈ ಶ್ವಾಸದೇವರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸಿ ವಿರಾಗಿಯೂ
ದ್ವೇಷಿಮಾನಿಸ ಕೊಟ್ಟ ವಿಷ ದಕ್ಕಿಶಿಗೊಂಡ ||೬೩||
ಸರ್ವಜ್ಞವಂಶಜಾತ ಭುವನದಲ್ಲಿಗಿದ್ದ
ಕವಿಗಳಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇವನಧಿಕನಾದ ||೬೪||
ಈ ಪರಿ ಪರ್ಯಾಯವ ಭೂಪತಿಯಂತೆ ಮಾಡಿ
ಶ್ರೀಪತಿ ಕೃಷ್ಣರಿಗೆ । ತಾಪಸ ನರ್ಪಿಶಿದ ||೬೫||
ತಂತ್ರಸಾರದಿ ಪೇಳ್ವ ಮಂತ್ರ ಯಂತ್ರವ ಕೊಟ್ಟು
ಕ್ಷೇತ್ರತೀರ್ಥವ ಸುತ್ತಿಪಾತ್ರರ ಪಾಲಿಶಿದ ||೬೬||
ತಡಯು ಯಿಲ್ಲಾದಂತೆ ನಡಯು ಹಂಸದಂತೆ
ಮಡಿಯು ಯೋಗಿಯಂತೆ ನುಡಿಯು ಶುಕನಂತೆ ||೬೭||
(ಗಾಡಿಯು ಇಲ್ಲಾದಂತೆ ಎಂದಿರಬೇಕು.)
ಹೆಗಲಿಲ್ಲಿ ದೇವರು ಬಗಲಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮರು

ಪೊಗಳುತ ಹರಿಯ ಮಾರ್ಗವ ಸಾಗಿಸುವ ||೬೮||

ಯಿಳಿಯ ಕೂಡದಿಂದ ಘಳಿಗೆ ತಪ್ಪದೊಂದು

ಮಾಳಿಗೆ ಮನೆಯೊಂದೇ | ಘಳಿಗೆ ಹಾರಿತಲ್ಲೇ ||೬೯||

ನದೀಗೆ ಪೋಗುವಾಗ ಮದಿವೇ ತೇಜನೇರಿ

ಹಾದಿ ತಡೆದ ಮೈಂಥ ಬೀದಿಯೊಳ್ಳಿದ್ದನಲ್ಲೇ ||೭೦||

ಪುತ್ರಾರ್ಥಶ್ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಯಂತ್ರಾರ್ಥವಿಲ್ಲವೆಂದು | ಗುರು |

ತಂತ್ರಾರ್ಥವೇಳೆ ಪತಿ | ಹೋದ | ಪತ್ರಾರ್ಥ ಬಂತು ನೋಡೆ ||೭೧||

ಕ್ಷುಲ್ಲ ತನದಿಂದ ಬಾಲಕ ನಗಿದಾಡೇ ಜಲ್ಲದೊಳ್ಳಿದ್ದವಗೇ

ಹಲ್ಲು ಪೋಗಿದ್ದು ಚಿತ್ರ ||೭೨||

ದಂಡ ಕಳದು ಬಂದ ಮುಂಡ ಯತಿಗೆ ಗುರು

ದಂಡವ ಬೇರೆ ಕೊಟ್ಟು ಮಂಡನ ಮಾಡಿದ ||೭೩||

ಕಟಾಹ ತೊಳೆದಾಳು | ಗುರು | ಮಠಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗ

ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಲಷ್ಟು ಘಟ್ಟಂತ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲೇ ||೭೪||

ದೂರದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಗುರುವರನ ಮತ್ತು

ಬ್ಯಾರೆ ದೇಶದ ರಾಜ ದಾರಿಲಿ ಕಂಡರಂತೆ ||೭೫||

(ರಾಜದಾರಿ= ರಾಜಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಎಂದರ್ಥ.)

ನಾನಾ ಪುಷ್ಪದಲ್ಯೊಂದು ತನಗಾಗಿ ಬಿತ್ತೆಂದು

ಮನದಿ ನೆನವಾಗ ವನಜಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿತ್ತ ||೭೬||

ಪವನಾಂಶಪೂಜಿತ ದೇವರ ಮೂರ್ತಿಗಳ

ಪಾವನಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಸೇವಿಸಲೆಂದು ಕೊಟ್ಟ ||೭೭||

ಭಕ್ತ ಮಾಡುವ ಪೂಜೆ ಯೀತನೆ ಮಾಡಿದಾಗ

ಆತಗೆ ಪುತ್ರ ಪುಟ್ಟಿದಂತೆ ಪತ್ರವೂ ಬಂತೆ ||೭೮||

(ಭಕ್ತ= ಎಡಬಲಸೇವೆಯವನು ಎಂದರ್ಥ.)

ಪುಂಭಾವ ಇರನೊಬ್ಬ | ಇವ | ನಂಭೋಜಕರದಿಂದ

ಅಂಬು ತಳದುಗೊಂಡು ಸಂಭೋಗಶಾಲಿಯಾದ ||೭೯||

ವೊಬ್ಬನು ವರ್ಷಭಾಳ ತುಂಬಿದ ಮ್ಯಾಲಿವನ

ಅಂಬುಜ ಪದವನ್ನೂ ನಂಬಿ ಸಪುತ್ರನಾದ ||೮೦||

ಭೂಕಾಂತ ಸೇವಕನ ಯೇಕಾಂತ ಭಕ್ತನೊಬ್ಬ |

ಶ್ರೀಮ | ದಾಖ್ಯಾನ ನಿಜತತ್ವ | ಲೋಕಕ್ಕೆ ಮೆಪ್ಪಿತ್ತಿದ ||೮೧||

(ವರಾಹಸ್ವಾಮಿ ಭಕ್ತನಾದ ಈ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಏಕಾಂತಭಕ್ತನಾಗಿ ಪಂಡಿತನಾಗಿದ್ದವನು ಇತರ ಜನರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ

ಆಖ್ಯಾನಪ್ರಾಮಾನ್ಯವಿಷಯಕ ಸಂದೇಹವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿದನು ಎಂದರ್ಥ)

ಮುನಿಯ ಮನೋಭಾವ ಧನಿಕನು ತಿಳಿದು

ದೀನಗೆ ಕನ್ಯಾಧನ ಧಾನ್ಯವ ಬೀರಿದನು ||೮೨||

ಕಾಶಿಘೋಗಿ ಶ್ರೀಮುಷ್ಣವಾಸಿಯು ಗಂಗೆ ತಂದು

ಮೀಸಲಾಗಿಟ್ಟು ಸೋದಾ ವಾಸೀವರ್ಗರ್ಪಿತದ ||೮೩||

(ಈ ಶ್ರೀಮುಷ್ಣವಾಸಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಂದ ಆಖ್ಯಾನ ಶ್ರವಣ ಮಾಡಿದ್ದ ಆಖ್ಯಾನ ಹೇಳಿಕೊಂಡೇ ಕಾಶಿಯಾತ್ರಮಾಡಿ ಗಂಗೆಯನ್ನು

ಅಲ್ಲಿಂದ ತಂದು, ಆ ಗಂಗೆಯನ್ನು ಸ್ವಾದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಅದರಿಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಅಭಿಷೇಕಮಾಡಿದನು ಎಂದರ್ಥ.)

ವೋದು ಬಾರದವಗೆ ಸಾಧಿತಿ ಗ್ರಂಥ ಪೇಳಿ |

ವೊಂದು ಯಾಮದಿ ಭಾಷ್ಯ ವೋದುವ ಶಕ್ತಿ ಕೊಟ್ಟ ||೮೪||

ಜ್ಞಾನಿ ಕೊಟ್ಟೊಂದು ರೂಪ್ಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸೆ

ಮಾನಿ ತಗಿದ್ದ ಸಾಲ | ವೊಬ್ಬ | ಧನಿಯೂ ತೀರಿತಿದ ||೮೫||

(ಮಾನೀ ತಗಿದ್ದ= ಮನ್ಯಾತಗಿದ್ದ= ಆ ಮನೆಯವನಾಗಿದ್ದ)

ವೊಂದು ಸ್ಥಳದಿ ಬಂದು ಮಂದರ ಪಾಲಿಸೆಂದು

ಸುಂದರ ಹನುಮಂತ ಛಂದದಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ||೮೬||

(ಮಂದಿರ: ಹನುಮನ್ನ)

ಚೋಲದೇಶದಲ್ಲೊಬ್ಬ ಬಾಲನ್ನ ತನ್ನ ಮಠ |

ದಾಳಿನ್ನ ಮಾಡಿಗೊಂಡು ಇಳಯೊಳು ಮೆರದ ||೮೭||

ಗುರುರಾಜ ಹಾಟಕ ವರ ಪಾದ ಪೀಠವ
ಶಿರದಲ್ಲಿಟ್ಟೆನಗೆ ಹರಿತತ್ವ ಪೇಳಿದ ||೮೮||
ಶುದ್ಧೀಕರಿತ ಯನ್ನ ಸುಧೀ ಎಂದು ಮಾಡಿದ
ಸಿದ್ಧನುಪಕಾರವ ಯಂದಿಗ್ಗು ನಾ ಮರಿಯೇ ||೮೯||
ಕುಲಗುರುರಾಯನ ಕಾಲ ತೊಳ ಮಣ್ಣಿ |
ಬಾಲ ಹುಣ್ಣಿನ ಮ್ಯಾಲೆ ಕಲಿತಿ ಸುಖಿಯಾದ ||೯೦||
ಗುರುವುಂಡ ಶೇಷವ ನರನೊಬ್ಬ ನುಂಡಾಗ
ದೂರ ಹೋಗಿತು ರೋಗ ದೂರೂವರಿಗೆ ಪಾಪ ||೯೧||
ಅಪೀನರಲ್ಲ ಗುರು ಕೌಪೀನವಗದು ಆ |
ಅಪ್ಪಿನ್ನವಳಗೊಂಡು ಸುಪೀನರಾದರಕ್ಕೆ ||೯೨||

(ಅಪ್ಪಿನ್ನವಳಗೊಂಡು= ಒಗೆದ ಜಲವನ್ನು ಪಾನಮಾಡಿ)

ಮಾಯಿಗೋ ಮಾಯುವೊಬ್ಬ ಮ್ಮಾರ್ಥ ಬಗೆ ಗುರುರಾಯ
ಪೇಳಿದ್ದು ಕೇಳಿ | ವಾದ | ಭಯದಿ ನುತಿತಿದ ||೯೩||
ಜಯಿಪನಿವನೆಂದು ನ್ಯಾಯಾಧಿಪತಿಯೊಬ್ಬ
ಮಾಯಿ ಮಠದ ಮುಂದೆ | ಧೈರ್ಯದಿ ಮಾನಿತಿದ ||೯೪||
ಅನ್ಯ ವೆಂಕಟಸೂರಿ ಆನಂದಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಮನೀಂದ್ರನು
ಪನ್ನಾಸ ಸುನೀತಿ ಕೇಳಿ ನಿಂತ ||೯೫||
ಧನಿಯೊಬ್ಬ ಬೇಡಲು ಜ್ಞಾನಿಯ ವಚನವ |
ಮಾನಿತಿ ಅವಕೊಟ್ಟ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಕೈ ಪಿಡಿದ ||೯೬||
ಗುರುರಾಜರಲ್ಲಿದ್ದ ಹರಿದಾಸ ಭೂತನು
ದೂರ ದೇಶದ ವಾರ್ತೆ ಗುರು ಕರ್ಣಾದಿ ಪೇಳ್ವನಂತೇ ||೯೭||

(ಪೇಳಿನಂತೆ ಎಂದಿದ್ದುದು, ಪೇಳೋನಂತೆ, ಪೇಳ್ವೊನಂತೆ ಅಥವಾ ಪೇಳ್ವನಂತೆ ಎಂದಿರಬೇಕು. ಹಾಗಾಗಿ ಪೇಳ್ವನಂತೆ ಎಂದು
ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ)

ಕೊಚ್ಚಿಭೂಪನಘವ ಕೊಚ್ಚಿ ಬೇಕಾದ ಸೇವೆ

ಮೆಚ್ಚಿಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನು ಪೆಚ್ಚಿಸಿ ಧನಿಯಾದ ||೯೮||
ಮಂಡಲೇಶನ ಸಭೆ ಮಂಡಿಸಿ ವಾದ ಧೀರ
ಲಂಡ ಮಾಯಿಯ ಕಕ್ಷಿ ಖಂಡಿಸಿ ನುತನಾದ ||೯೯||
ರಾಜಮಂತ್ರಿಗೆ ಗುರುರಾಜನು ಭಾಷ್ಯ ಪೇಳಿ |
ರಾಜಮಾನಿತ ಘಾಳಿರಾಜನಲ್ಲಿದ್ದು ಬಂದ ||೧೦೦||
(ಘಾಳಿರಾಜನೆಂದು ಕೊಚ್ಚಿರಾಜನ ಸಾಮಂತರಾಜನ ಹೆಸರು)
ನಿದ್ದಾದಿ ದೋಷ ದೂರ ಭದ್ರಜನಕ್ಕೆ ತಪ್ಪ
ಮುದ್ರೆಯನಿತ್ತು ಜ್ಞಾನಮುದ್ರೆಯ ತೋರಿದನು ||೧೦೧||
ಉನ್ನತವಾಗಿ ದಿವ್ಯ ಚಿನ್ನಮಂಟಪಮಾಡಿ
ಘನ ದೇವರ ಪೂಜೆ ಮನವುಬ್ಬಿ ಮಾಡಿದ ||೧೦೨||
ಲೆಖ್ವಿಲ್ಲದೇ ಗ್ರಂಥ ಲೇಖನಮಾಡಿ ಗುರು
ಬೇಕಾದ ಜನರಿಗೆ ಸಾಕೆಂದನಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ||೧೦೩||
ಕೃಷ್ಣಾದಿ ಮಂತ್ರಗಳ ವರ್ಣಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ ಜಪ
ನಿರ್ಣಯದಿಂದ ಮಾಡಿ ಮುನಿಗಳ ಮ್ಯಾಲಾದ ||೧೦೪||
ಪಿಶಾಚಭೂತಗಳು ಶ್ರೀಶದಾಸನ್ನ ಕಂಡು
ಆಶೆಯ ನೀಗಿ ದೂರ ದೇಶದಲ್ಲೋಡುವದು ||೧೦೫||
ಕಲಿಯ ದೂರ ಮಾಡಿ ಆಲಸ್ಯ ಬಿಟ್ಟು ಗುರು
ಮೂಲ ಮೂವತ್ತು ಯೇಳು ಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಲು ಪೇಳುವ ||೧೦೬||
ವಾದಿರಾಜರ ಪಂಚಬೃಂದಾವನ ಮಹಿಮೆ |
ಯೀ ಧರೆಯೊಳಗಿವ ಬೋಧಿಸಿ ಹರಿವಿದ ||೧೦೭||
ಮತ್ತು ಸುಧಾದಿ ಗ್ರಂಥ ಮತ್ತು ಪೋಷಿಸಿದಂತೆ |
ನಿತ್ಯಪೇಳುವರಲ್ಲಿ | ಯೀತಗೆ ಸರಿಯಾರೇ ||೧೦೮||
(ಮತ್ತು ಪೋಷಿಸಿದಂತೆ ಎಂದಿರಬೇಕು)
ವೊಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿದ್ದು ಬಂದ ಭಕ್ತರಿಗೆಲ್ಲ

ವೊಂದು ತರವಾರ್ಥಪಾಠ ಬೋಧಾಬ್ಧಿ ಸಾಗಿತಿದ ||೧೦೯||

(ವೊಂದು ಮೂಲಾರ್ಥ ಅಥವಾ ಒಂದು ಮೂಲಾದ್ರಷ್ಟಿಕಾ |ಪಾಠ | ಎಂದಿರಬೇಕು)

ಯೀರೀತಿ ತನ್ನ ಪಾದ ಶೇರಿದ ಜನರಿಗೆ |

ಮೂರೊಂದು ಪುರುಷಾರ್ಥ ಬೀರಿದ ಬಹುಕಾಲ ||೧೧೦||

ವರಾಹತೀರ್ಥನಂಬ ಯರಡ್ಲೇ ಶ್ರೀಪಾದನು

ಪರಸಿದ್ಧಿನೈದಲು | ಹರಿಸಂಕಲ್ಪವೆಂದ ||೧೧೧||

ಯೀಡುಯಿಲ್ಲದೆ ಭೂಮಿಗೊಡೆಯಗೆ ಪೂಜಯ

ಬಿಡದೆ ಮಾಡಿ ಪುಣ್ಯ ಪಡದ ವಯೋವೃದ್ಧ ||೧೧೨||

(ಯೀಡು= (ದ್ವಿತೀಯ) ಅನ್ಯಸಹಾಯ ಎಂದರ್ಥ. ಯೀಡು ಇಲ್ಲದೆ= ಏಕಾಕಿಯಾಗಿ, ಅಥವಾ ಸಮರಿಲ್ಲದೆ ಅಸದೃಶವಾಗಿ

ಎಂದರ್ಥ.)

ಸಡಗರ ಪೂಜಯ ಗುರು | ನಡಸಲ್ಪವೆಂತಂದ |

ಮೂಢನು ಪುರೋಭಾಗಿ ಕಡಿಗೆ ದೋಷಭಾಗಿ ||೧೧೩||

(ಸಡಗರ ಪೂಜಯ | ಗುರು | ಸಾಂಗ | ನಡೆಸಲ್ಪವೆಂತಂದ || ಎಂದು ಎರಡು ಕೊಸರು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳಬೇಕು)

ಯಲ್ಲಿ ಬೇಡಿದರಲ್ಲಿ | ನಿಲ್ಲುವ ದಯಾನಿಧಿ | ಕ್ಷುಲ್ಲಕ

ರಲ್ಲಿ ಕಾಲು | ಘಳಿಗೆ ನಿಲ್ಲವೊಲ್ಲ || ೧೧೪||

ಯಲ್ಲಾ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಬಲ್ಲಿದ ತಿಷ್ಠರಲ್ಲ |

ಸಲ್ಲೋಕಗುರುವಾಕ್ಯ ಸಲ್ಲಿಶಿ ಬಾಳುವರು ||೧೧೫||

ಕಂತುಪಿತನ ನಿತ್ಯ ಭೃತ್ಯರಾಜರ ಕೃಪೆ |

ಯಿಂತು ಯೀ ಯತಿಯಲ್ಲಿ ಯಂತಿಹದೋ ತಿಳಿಯೇ ||೧೧೬||

(ಎಂತಿಹದೋ= ಎಷ್ಟಿಹದೋ ಎಂದರ್ಥ)

ದೂರದಲ್ಲಿರೆ ಯತಿ ಬೆರಗಾಗೊಮ್ಮೆ ಸೋದಾ

ಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಗುರು ಚರಣ ಗತಿಯೆಂದ ||೧೧೭||

(ನಿಮ್ಮ ಚರಣವೇ ನನಗೆ ಗತಿ, ಮುಂದೇನು ಮಾಡಲಿ ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಎಂದರ್ಥ.)

ಶ್ರೀರಾಜರಾಜ್ಞೆಯನು ಶಿರದಲ್ಲಿ ಧರಿತಿ |

ಗುರು ಉಡಪಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಂತನು ||೧೧೮||
ಪುತ್ತಿಗೆ ಯತಿವರ ಯೀತಗೆ ಭಕ್ತನಾಗಿ
ಮತ್ತು ಸೇವೆಯಮಾಡಿ ಕೀರ್ತಿ ಪೆಚ್ಚಿತ್ತಿಗೊಂಡ ||೧೧೯||
ಆ ವೇಳೆ ರಘುವೀರ ಭಾವಜ್ಞಯತಿ ಬಂದು |
ಪಾವನ ಗುರುಪಾದ ಸೇವಕನಾದ ನೋಡು ||೧೨೦||
ಮಜ್ಜನಮಾಡಿ ಹೊತ್ತು ಹೆಜ್ಜೆಯ ನೋಡಿ ದೇವ |
ಪೂಜೆ ನಡೆಶಿ ದ್ವಿಜ ಭೋಜನವಾಗಲೆಂದ ||೧೨೧||
ಜನರು ಮೊರೆಯಿಡೆ ಜ್ಞಾನಿ ಭೀಮನಕಟ್ಟೆ
ಮುನಿಯ ನೋಡಿ ಮುಂದೆ ಧನ್ಯರಾಗಲಿ ಯಂದ ||೧೨೨||
ಕಾಷಾಯದಂಡಧರ ಆಷಾಢ ದರ್ಶದಲ್ಲಿ
ದೋಷಿಗೆ ಮರೆಯಾದ ದಾಸಗೆ ತೋರುವನು ||೧೨೩||
ಚಿನ್ನ ಮೂರಣೆ ಯತಿ ಉನ್ನತ ದೇವಪೂಜೆ |ಆ|
ದಿನ್ನಾದಲ್ಲೊಪ್ಪುಗೊಂಡ ಘನ್ನರಾಜರ ಚಿತ್ತ ||೧೨೪||
ಅನುತಾಪಪೂರ್ವಕ ಮುನಿ ವಿಶ್ವಾಧೀಶೇಂದ್ರ | ಆಗ |
ಜನಕ್ಕೆ ಅನ್ನವಸ್ತ್ರ ಧನವ ಸುರಿತಿದ ||೧೨೫||
ಈ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಗುರುಶಿಷ್ಯರು ಅಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿ
ವಾಸನಾನ್ನ ದಕ್ಷಿಣೆ ದಾಸರಿಗಿತ್ತರಮ್ಮ ||೧೨೬||
ವಾಗೀಶತೀರ್ಥರಿದ್ದ ಭಾಗದಿ ಕೃಷ್ಣಸಂಗೀ
ಯೋಗಿ ಬೃಂದಾವನದಿ ಈಗ ಸೇವೆಯಗೊಂಬ ||೧೨೭||
ಕನಶಿನಲ್ಯಾದರೂ ಯನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಗುರು
ಅನುದಿನ ತೋರಲಿ ಯನ್ನತ ಬೇಡಿಕೊಂಬೆ ||೧೨೮||
ಆಡಿದ್ದು ವೇದಮಂತ್ರ | ಗುರು | ಮಾಡಿದ್ದು ಪುಣ್ಯಕರ್ಮ |
ನೋಡಿದ್ದು ದಯಾವೃಷ್ಟಿ ನೀಡಿದ್ದು ವರಗಳು || ೧೨೯ ||
ಪಾಂಡುರಂಗನ್ನ ಸದಾ ಕೂಡಿದ್ದ ಪಾಂಡವರನ್ನ

ಪುಂಡರು ಕಂಡಮಾತ ನಾಡಲೇನಾಗಿತಮ್ಮ ||೧೩೦||
ಯಿನ್ನಿತ ಗುರುಗೇಣ ಯಿನ್ನೊಬ್ಬನಾರು ಕಾಣೆ |
ಉನ್ನಂತವರನಾಣೆ ಯಿನ್ನಾರು ತಿಳಿ ಜಾಣೆ ||೧೩೧||
ಯಷ್ಟೋ ಮಹಿಮೆಯೀತ ಗುಂಟವಾದರೂ ತಿಳಿ |
ದಷ್ಟು ಪೇಳುವುದಕ್ಕೆ ದುಷ್ಟರು ಭಾಳವಷ್ಟೆ ||೧೩೨||
ಯಿಲ್ಲಿ ಪೇಳಿದ ಕಥೆ ಅಲ್ಪಲ್ಲಿರುವ ಜನ
ರೆಲ್ಲಾರು ಬಲ್ಲರಿದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ ನಿಜ ತಂಗಿ ||೧೩೩||
ನಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪದವ ಪ್ರಾತಃ ಕಾಲದಲ್ಲೆದ್ದು
ಚಿತ್ತವಿಟ್ಟು ಪಠಿಸೆ ಚಿತ್ತಜನ್ಯಯ್ಯ ಕಾವ ||೧೩೪||
ಯೀತಗೆ ಪಾದಸೇವಿ | ಸೇತುಮಾಧವನೆಂಬ | ಭಕ್ತ
ಮಾಡಿದ ಕೃತಿ | ಕ್ಷಿತಿಯೊಳ್ ಮೆರೆಯಲಿ ||೧೩೫||
ಸುಜನರಿಗೋಸುಗ ವಿಜಯ ಹಯಗ್ರೀವ
ಯೀ ಜಗದ್ಗುರು ಗುಣ | ರಾಜೀಯ್ಯ ನುಡಿತಿದ || ೧೩೬||
ಇತಿ ಶ್ರೀಗುರುಲೀಲಾವಿಲಾಸಃ ಸಂಪೂರ್ಣಮ್ ||

ಶ್ರೀಸೇತುಮಾಧವಾಚಾರ್ಯಾಂತರ್ಗತ ವಿಶ್ವಪ್ರಿಯತೀರ್ಥಗುರ್ವಂತರ್ಗತ ವಾದಿರಾಜಾಂತರ್ಗತ ಮಧ್ವೇಶಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ||